

מחיקת
שם
שנכתב
שלא
בכוונה

(ב) ועוד יש לומר דבכאן בענין שאלתו דאברך אחד כתב על הכותל לשם צורך פרט של השנה, ולא נכתב בשום כוונה כלל, אשר על כל פנים אין בו מלקות (במחיקתו), כפי הנראה מהפוסקים שם קס"ד (ראה ט"ז יור"ד סימן רע"ז סק"ב, ובש"ך שם ס"ק י"ב, ובמעיל צדקה הנ"ל). ומה גם שנכתב שלא מדעת, היינו שלא ידע אם כתב אותיות השם כלל, והוי כמתעסק, וגרע מסתמא, כמבואר כל זה שם בסימן הנ"ל ובהמפורשים (פתחי תשובה סק"ט) עיי"ש. בודאי יש לסמוך ולהתיר אף לכתחילה, וכמו שפסק הגאון בעל שו"ת בית אפרים אף לגבי אוצר החכמה **(ג)** דיו כנ"ל.

ומכ"ל שכן גבי סיד שאינו אלא כעין מכסה, ונקלף בקל, בודאי יש להתיר אם הוא לצורך מצוה קצת, כמו כאן בענינינו שהוא מצוה לפאר ולרומם ולהדר את בית אלקינו שהוא מקדש מעט כנודע.

(ג) ואף דיש לומר דאחר כך במשך איזה זמן יוכל להיות שיתקלקלו גם האותיות עצמן בעצם על ידי מכסה הסיד וחרירתו, ואם כן אחר שקרוב הדבר לבוא לידי מחיקת האותיות עצמן תחת הסיד היה מקום להחליט לאסור לכאורה (וראה שו"ת מעיל צדקה סימן כ"ג).

אבל זה אינו, דהא כגון זה לא היו רק גרמא, ובדין זה גרמא מותר.

שופרא דישראל

(ב) מה שכתב זקני מנן ז"ל דנגדון דידן כיון דכל כוונה הכותב בזה לא היה רק לשם צורך פרט השנה, על כן בודאי כתב בלתי שום כוונה, כי מה לו לקדשו ע"כ.

יש להוסיף עוד על דבריו דלפי מה שכתב בתשובות שנות חיים (הלכות סמ"ס סימן כ"ז) דאם כתב איזה שם על דבר חזירו שלא מדעתו מותר למחקו, משום דאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, ועל כן אף נכתב בקדושה לא חל הקדושה על דבר חזירו, והוי כלא נכתב בקדושה ומותר למחקו עיי"ש. ולפי זה צנזר דידן, נהי דכתב מדעת בעלים של אותה העיר, אבל הלא מבואר (אור"ח סימן קנ"ג סעיף ז') דנית הכנסת של כרכים כל העולם בעלים

הערות

קסד. כך גם דעת המנחת חינוך (מצוה חל"י [אות ח']) דמה שכתב הש"ך דאינו נמחק אלא לצורך תיקון "היינו אפשר מדרבנן אבל לענין חיוב מלקות אין לנו". אמנם הפרי חדש (בחדושי על הרמב"ם פ"ו מיסורי התורה) כתב דאף שלא נתקדש השם שם מיהא הוי ולקי עליה. וכבר תמה עליו במחנה אפרים (בסופו בהגהות יור"ד הלכות ספר תורה), והאריך מזה גם בברכי יוסף (יור"ד סימן רע"ז אות כ"ד). וראה אריכות דברים בזה בשדי חמד (כללים מערכת הפ"ם כלל י').

כמבואר בש"ס (שבת דף ק"כ ע"ב) דעשיה הוא דאסור אבל גרמא מותר, לפי שהאיסור נאמר בלשון עשיה, לא תעשון (דברים י"ב ד'), עשיה הוא דאסור אבל גרם מחיקה מותר, ולכן אף אם מזדמן איזה איש שנכתב על בשרו איזה שם יורד וטובל כדרכו ובלבד שלא ישפשף וכו', אי לאו משום דאסור לעמוד בפני השם ערום, וכן פסקו כל הפוסקים (רמב"ם פ"ו מיסורי התורה ה"ג, ועיין פתחי תשובה יור"ד סימן רע"ז סוף סק"ט ובס"ק י"ט) עיי"ש, אף שעל ידי המים גרם איזה מחיקה אה"ח 1234567 בהשם.

ובפרט ששם מיירי שהכתב על בשרו עדיין לחה מהדיו כמבואר שם (בגרמא הנ"ל), ואם כן אי אפשר שלא יתערב איזה טיפות מים עם לחלוותי הדיו, אשר על ידי זה בודאי יהיה

השם נמחק, ואף על פי כן שרי, יען שלא נעשה מעשה המחיקה תיכף, רק שממילא הוא נמחק אחר כך בסיבת הלחלוותי המים. ואם כן מכל שכן כאן שאינו כל כך ודאי שיהיה נמחק גוף האות, בודאי רק גרמא נקרא ושרי. **(ג)**

וכאשר באמת פסק בשו"ת בית אפרים (סימן הנ"ל ד"ה והיוצא לנו מזה) דמותר ליתן נייר או גמי מלוחלח במים על היו"ד הנכתב בקדושה, אף שעל ידי זה יהיה נמחק בודאי, מכל מקום כיון שלא נעשה המחיקה תיכף ומיד רק אחר כך עיי"ש (בד"ה והנה מה שקורא). **(ד)** ואם כן מכל שכן כאן שיותר ויותר מסתבר להתיר מעשה הגרמא הלזו דטיחת הסיד, ממעשה דשו"ת בית אפרים הנוכח, כמובן לכל המעיין שם.

אוצר החכמה

שופרא דישראל

(ד) מה שכתב דבכאן יען שלא נעשה מעשה המחיקה תיכף, רק שממילא הוא נמחק אחר כך, ומעשה גרמא כו בודאי מותר. הנה אף שכתבם סופר (יור"ד סימן רס"ג ד"ה ועל השנית) העלה דאין נקרא גרם אלא כשאנו עושה מעשה צידים, אלא שנמחק מאליה על ידי מי המקוה כשטובל בלא גמי, אבל כל שעושה מעשה צידים, אפילו אינו עושה בגוף השם, מכל מקום כיון דסוף סוף על ידי מעשה שלו נמחק השם, הוי ליה מחיקה גמורה ואסור עיי"ש. אך יש לומר כוונתו, דאין צריך דוקא למחוק את השם צידים, רק אף כשאנו מוחק צידים מכל מקום כיון דנמחק ממילא גם כן אסור, אבל המחיקה צריך להיות תיכף, אבל במקום דהמחיקה לא נעשה תיכף רק אחר כך, כמו צנזר דידן, בודאי גרמא כו מותר.

(ג) ועוד נלפענ"ד להעיר בזה. דבאמת הוי דבר שאינו מתכוון, וצריך לומר משום דהוי פסיק רישא. ואם כן לשיטת הערוך דפסיק רישא דלא ניחא ליה מותר, ואם כן הכי נמי הלא הוי פסיק רישא דלא ניחא ליה נמחיקת השם. ואפילו לשאר שיטות החולקים עליו בזה, מכל מקום הרי כתבו הפוסק' (בנמוטות ו' ע"א ד"ה הא') דהייז דאיכא מנזא אז פסיק רישא דלא ניחא ליה מותר, ואם כן צנזר דידן הוי מנזא משום ואנוהו. ואמנם לפי זה יש להעיר בש"ס (סנהדרין דף ע"א ע"א) דאיכא שם, רבי אליעזר אומר כל עיר שיש בה מנזא אחת אינה נעשית עיר הנדחת וכו', משום דכתיב לא תעשון כן ל' אלקים עיי"ש. והרי גם הפס' הוי דבר שאינו מתכוון ופסיק רישא דלא ניחא ליה נמקום מנזא, וצ"ע.

סתירת
הסוגיות
בהיתר
גרם
מחיקה

רל

צבי

סימון כב

לצדיק

מימרות להלכה עיי"ש, אלא ודאי שאינם סותרות זו את זו ולא קרב זה אל זה כלל.

דהנה יש דבר דטעון שריפה, ויש דבר דטעון קבורה, ויש דבר דטעון גניזה (ראה תמורה ל"ג-ל"ד). הדברים דטעונין שריפה מצותן שיהיה כלוי ונאבד תיכף מכל וכל עד שנעשה אפר, שהיא צורה חדשה, ולא יהיה אפשר כלל להכיר הצורה הראשונה של הדבר הגשמי הטעון שריפה. אשר על כן אפרן מותר, כמבואר בתוספות (סוף תמורה ל"ג ע"ב ד"ה הנשרפין) שאין לך דבר שנעשה מצותו ומועלין בו וכו' עיי"ש, ורצ"ל כיון שנעשה תיכף מצוותה בשעת השריפה, שכלה ונאבד הדבר ההוא עד שנהפך לחומר ולצורה חדשה, שהוא אפר, אם כן הדבר הזה עוד אין בנמצא רק פנים חדשות בא לכאן.

והדברים דטעונין קבורה לא נעשה תיכף מצותן, רק בהמשך הזמן ממילא נרקבו ונפסדו מאוכל אדם, אבל אין אנו מחויבין לעשות איזה דבר שיהיה כלה ונאבד מהר עד שנעשה עפר. כי מצותן אינה רק משום תקלה. ולכן עפרן אסור, כי מעולם לא נעשה בהם בידים מצות כלייה תיכף, רק מעצמן הולכין לאיבוד בהמשך הזמן, ולכן באיסורן עומדין לעולם לבל יהנה אף מעפרן.

הנקברין
עפרן
אסור

הערות

קסח. על פי סגנון לשון הש"ס בכמה מקומות (עירובין ק"ב ע"ב, פסחים מ"א ע"א, ועוד).

צבי

אוצר החכמה: סימן כב

לצדיק

רלא

והנה החילוק בין הדברים שטעונין שריפה ובין הדברים שטעונין קבורה, שבוה הוא מצותן שיהיה כלה מהר, ובוה אינו מחויב לעשות פעולה שיהיה כלה ונאבד מהר, רק לקברן ונאבד ממילא אחר כך בהמשך הזמן, אבל לעשות עוד איזה פעולה שהדבר הנקבר יתקיים עוד איזה זמן בודאי אסור.

גם
בנקברים
אסור
לעשות
פעולה
שיתקיימו

אבל הדברים דטעונין גניזה המה מהיפך להיפך מן הדברים דטעונין שריפה, ואף גם מהדברים דטעונין קבורה, דבדברים דטעונין גניזה מצותן לעשות איזה פעולה מיוחדת להתקיים לזמן היותר גדול, כפשט הלשון דגניזה ושמירה, שיהיה מכוסה וטמיר מכסה תחת מכסה לבל יתקלקל, מרוב יקירתו וחשיבתו ואיכותו היקר הוא בעיניו.

דברים
הטעונים
גניזה

ולכן ספר תורה שנכתב בקדושה שבלה, וכן אף שאר כתבי קודש, אשר המאבדן עובר עליהם בלאו, קסי אם בלו צריכין גניזה, ובכלי חרס דוקא למען יעמדו ימים רבים, כי זה הוא מצותן לגנוז היטב ולהיות בהווייתן כל מה שיהיה באפשרות, כמבואר בשולחן ערוך אור"ח (סימן קנ"ד סעיף ה') ובהמפורשים עיי"ש (ראה שו"ת באר שבע סימן מ"ג שצוין בגו"כ שם). ואף גם

ענין חיוב
גניזה
לכתבי
הקודש

שאר תשמישי קדושה צריכין גניזה, כמבואר שם (סעיף ג') ובירור"ד (סימן רפ"ב סעיף י"א), אם כן מכל שכן כתבי קודש, ובפרט ספר תורה שנכתב בקדושה, בודאי צריכין גניזה היטב ומשומר מאוד עד מקום שידו מגעת.

ולכן צריכין גניזה בכלי חרס דוקא, כדי לעשות פעולה מיוחדת להתקיים ימים רבים, כי זה הוא מצותו לגנוזו בדבר שיוכל להתקיים. אבל לא מפני הטעם שאסור לגרום מחיקת השם, כדברי מהר"ש ז"ל בשו"ת נודע ביהודה הנ"ל. דאם כן דאי נימא דהטעם שצריכין גניזה בכלי חרס מפני גרם מחיקת השם, מדוע פסקינן דספר תורה שבלה צריכין גניזה, והלא אף אם יגנוז בכלי חרס יותר ויותר יתבלה, ויותר נפסד מהר, מבאם יעמיד אותה באיזה ארון קודש מיוחד לכך, או באיזה מקום מוצנע, כי ידוע שהלחלוות העפר מביא לידי לחות והפסד מאוד כידוע, אף שיהיה בתוך כמה וכמה כלי חרס, ואם כן עושה מעשה בידים לגרום כמה וכמה מחיקות השמות, ואם כן יותר טוב היה לעמוד באיזה מקום שהוא מלגנוז בקבר אף בכלי חרס.

אלא ודאי דגרמא במחיקה שרי כסתמא דש"ס שבת הנ"ל, וכן פסקו

הערות

קסו. כך מפורש בספר המצוות לרמב"ם (לא תעשה ט"ה) והובא במג"א (סימן קנ"ד סק"ט ועיין פרמ"ג שם). אמנם ביד החזקה (פ"ו מיסודי התורה ה"ח) כתב דכתבי הקודש המאבדן ביד מכין אותו מכת מרדות. וכבר עמד בזה מהר"ם שיק (מצוה תלח). ומכל מקום ביש בהם שמות ודאי דהוא איסור תורה (עיין שרי חמד כללים מערכת הב' אות מג ד"ה והנה בשו"ת בית שלמה).

גניזה
בכלי
חרס
מגדר
חיוב
גניזה
משום
חשש
מחיקה

רלב	צבי	סימון כב	לצדיק	צבי	סימון כב	לצדיק	רלג
-----	-----	----------	-------	-----	----------	-------	-----

^{איצ'ר תחכמה}
וגם אינו אלא גרמא בעלמא, אם כן גם הוא מודה דמותר ליתן לעכו"ם להלבין ולסוד את הביהמ"ד בלי שום ספק כלל. קשי

הכרעת
התרומם

והעיקר מה שנראה לפענ"ד כדברי הפוסקים שהשם אדון אינו קדוש, הוא מפני שמוכח כן מן דברי התרגומים, שבכל השמות אדני"ת הנכתב בתורה התרגום מתרגם הוי' ברוך הוא וברוך שמו (בראשית ט"ו ב', ועוד), ועל שם אדון מתרגם רבון עלמא (שמות כ"ג י"ז). כאשר הביאו הפוסקים ראייה הלזו (שו"ת רבינו חיים כהן שם). ולפי דברי השל"ה הק' ז"ל (מסכת שבועות תורה אור) שבכל מקום שיש ספק באיזה שם אם הוא קודש או חול, קבלה בידו הלכה למעשה לילך אחר התרגום עיי"ש, ואם כן גם כאן לפי התרגום השם אדון אינו קדוש.

הכרעת
הוזהר

והאמנם שבשו"ת בית שלמה (חלק יור"ד ח"ב סימן קמ"ג) כתב שמדברי תשובת האחרונים נראה שלא סמכו על הקבלה הלזו בהחלט. קשי אמנם לפענ"ד נראה לי לומר שבכאן העיקר

ו והנה ידידי ידוע תדע שאף אחר כל אלה הדברים הייתי נוטה להחמיר, כי מה לי להכניס עצמי להתיר איסור גדול וחמור כזה, כי בכגון זה יש להחמיר. כי אף שרוב הפוסקים נוטים להקל, מכל מקום הלא יש כמה וכמה מחמירין בזה, ובאיסור חמור כזה הנוגע לקדושת שמו הק' ית"ש בודאי ידי כל אדם מרתתין להעלות בכתב איזה צד היתר, מפני פחד הדר גאון קדושת שמו יתברך. ובפרט שגם בספר חסידים (סימן תתק"י) מפורש שגם גרמא אסור **בנות דוגמת כל מום לא יהיה בו וכו' אח"ח 1234567 עיי"ש.**

אך מחמת שלפענ"ד נראה להכריע כדברי הפוסקים שתיבת האדון בעצמו אינו קדוש כלל, ואינו אלא כשאר כינויים כמו רחום וחנן וכדומה (ראה שו"ת רבינו חיים כהן סוף

אם אדון
הוא שם
קדוש

במקומות הללו, אם כן יש לצרף דעת הבית אפרים בסימן הנ"ל שהתיר לעשות גרם מחיקה על ידי קטן בלי שום חשש עיי"ש, ואם כן לית דין צריך בושש דעל ידי עכו"ם בודאי מותר. (ה)

והגם שבשו"ת דברי חיים (חלק ב' יור"ד סימן קי"ט וק"ך) הרבה להשיב אפו על תשובת בית אפרים הנזכר, וכתב שם שהוא טעות גמור עד שאין כבודו של הגאון בעל בית אפרים לכתוב זאת, יען שאין איסור זה דומה לשאר איסורים עיי"ש. אבל כבר דברתי הרבה מזה עם הגאון המובהק מהר"י שמעלקיס אבד"ק לבוב ז"ל, והסכים לדברי הגאון הבית אפרים הנזכר (וראה בספרו שו"ת בית יצחק יור"ד סימן ק"ב אות י"ג).

כשאינו
מוסר לו
השם
למחיקה

והאמנם שמן הראוי היה להחמיר כדברי תשובת דברי חיים, אבל המעיין שם בדברי חיים היטב יראה שבכגון זה גם הוא מודה דמותר, כיון שאינו מוסר בפירוטו את השם לעשות בו איזה מחיקה, אין בזיון כל כך, ודמי לטבילה עיי"ש. וממילא בכאן שאינו מוסר את השם למחק, רק מוסר לעכו"ם להלבין, אף שממילא נעשה גם מחיקה להשם, אבל מאחר שאין בזיון ח"ו להשם,

כיון דאין כאן אפילו וודאי איסור דרנן [גמור צריך כולי עלמא מודי דמותר לומר לעכו"ם, ונפרט דאין אלו אומרים לו נפירוש למחוק את השם עיי"ש.

כל הפוסקים, ולכן מותר לגנוז ספר תורה שבלה בקבר אצל תלמיד חכם. והטעם שהוצרכו כלי חרס דייקא, כמבואר בש"ס מגילה הנ"ל, אין זה משום מחיקת השמות רק כדי לקיים מצות גניזה מועלת, כי מה שיותר נכבד הדבר צריך גניזה משומרת ביותר, ולעשות פעולה להווייתן וקיומן בעולם, היפוך ממצות שריפה וקבורה הנ"ל. ואין שום דמיון כלל זה לזה, והנהו תרין מימרות דמס' שבת ומס' מגילה הן הן פסקי הלכות, וגופי הלכות המה, כל ידחה אחד מפני חברו, כמו שהביא הרמב"ם ז"ל הנהו תרין פסקין, ודלא כנודע ביהודה הנ"ל. ^{ננה ברור לפענ"ד.}

^{איצ'ר תחכמה}

ולכן בנידון דידן מותר להלבין ולהסיד הבית המדרש, כי אין רק קצת גרמא, ושירי בכהאי גוונא אף שלא במקום מצוה, כמבואר בשו"ת בית אפרים הנזכר, ולא כהנודע ביהודה. ומה גם במקום מצוה קצת לפאר ולהדר בית מדרשינו, בודאי אנכי מסכים להיתרא בלי שום פקפוק כלל וכלל. ואף אם יהיה קצת איסור שלא במקום מצוה, על כל פנים מכל מקום בכאן בודאי מותר.

מחלוקת
הבית
אפרים
והדברי
חיים
בגמ'
מחיקה
על ידי
קטן ונכרי

ה ובפרט אם יעשה הלבנה והטיח הסיד על ידו עכו"ם כנהוג אח"ח 1234567

שופרא דישראל

(ה) ועיין גם בשו"ת הרא"ם (תשובה י"ח) שנשאל גם כן בשאלה זו, והעלה גם כן להיתר לסודן נסיד על ידי פועל נכרי, ואף דקימא לן דלמירה לנכרי שנות אף בשאר איסורים, מכל מקום נכאן

לָכֵן הרהבתי בנפשי עוז גם אנכי להסכים ולהתיר להלבין ולהסיד את הבית המדרש כולו, אף במקום שנכתב התיבות עלינו לשבת לאדנן הכל. ¹²³⁴⁵⁶⁷אח"ח

וְמֵה גם שכבודו גם כן הביא כמה טעמים להיתרא, אף על פי שלא עיינתי בהם כראוי, רק בדרך רצוא ושוב, אף על פי כן לפום ריהטא נראים טובים, וראויים המה לצרפם

שופרא דישראל

אלקיס ד' גומר אחד מהם ומשיב שלום עיי"ש. וכתב הנמוק"י בהלכות קטנות (ג' ע"ב ד"ה ומפסיק) דמשכחת לה ב' ג' וג' שמות כגון שכתב כל היריעה, והניח כל השמות לכתבן בבת אחת. והקשו כולם על דברי הנמוק"י, הלא מצויר בירושלמי דמשכחת ב' ג' וג' שמות כגון אל אלקיס ד' (עיין דברי יוסף יור"ד סימן רע"ו סק"ב ושו"ת חיים שאל ח"ב סוף סימן ל"ח). ועיין בפני משה (במראה הפנים) שהקשה מדברי הרמב"ם ז"ל (פ"א מהלכות חפלות הט"ו) שהעתיק האי דינא, ושם אי אפשר לפרש כמו שכתב הנמוק"י דמיייר שהינן שמות הרבה, דאם כן הויין שלא כסדרן, ועל כרחק דקאי על ג' שמות סמוכין שכתפליין דהיינו ד' אלקיט ד' שבפרשת שמע.

אך כספר דברי יוסף (בסימן רע"ו) הקשה אמאי לא נקט בירושלמי הנך ג' שמות שבקריאת שמע, או מהי"ג מדות [שבתורה], והביא מקרא דכמוצין]. ותייך דבירושלמי רוצה לזייר ג' שמות נפרדים ותלוקים עיי"ש. ומעמיה אס ניימא דשם אדון הוא שם, אכמי יש [בתורה] ג' שמות תלוקים (שמות ל"ד כ"ג) האדון ד' אלקי. ומדלא הביא בירושלמי הנך ג' שמות, על כרחק מוכח דשם אדון אינו קדוש כלל.

ועיין בשו"ת רבינו חיים כהן (סוף חור"ד מתשובה מנכד המחבר) שמסיים שהסימנו איתו חכמי דורו לדינא דשם אדון אינו שם כלל. על כן בודאי דקדו דברי זקני מנן ז"ל לדינא, דמותא לסוד בסוד אף במקום שנכתב התיבות עלינו לשבת לאדון הכל ודו"ק.

[א"ה: אך תהלה לא' שאמר זה ראיתי בשו"ת חסד לאברהם (מהדו"ת חלק יור"ד סימן ס"ד) וכפי שהביא שם מכמה מקומות דקדו דברי זקני מנן ז"ל וראייתו היא נכונה מאוד, עיין שם היטב, ואין מהאריך להכפיל הדברים הנדפסים שמה].^ק

אך הראיה מדברי התרגום דמתרגם על שם אדון רבון עלמא, היא ראיה מוכרחת דשם אדון אינו קדוש.

ומנאמתי להביא עוד ראיה דשם אדון אינו קדוש, מהא דאיתא בירושלמי ברכות פרק אין עומדין (דף ל"ו ע"ב) תנא היה כותב ב' או ג' שמות כגון אל

אוצר החכמה

הערות

קע. הגהה זו הוסיף רבינו זצ"ל בתוכן הענינים שבסוף הספר.

הקדוש ששם האדון הנכתב בתורה משותף גם לאדם. ואף על פי שהיא הפלגה גדולה על גודל קדושת רשב"י, אף על פי כן הוא רק קדושת אדם, ואינו דומה ח"ו לקדושת האלקית, רק שפעת קדושת אלקית כמובן.

ואם כן לא עדיף שם האדון מן שם רחום, ומכל שכן מן שם שלום שהוא שמו של הקב"ה, ואסור להזכיר השם הזה בבית המרחץ כמבואר בשולחן ערוך אור"ח (סימן פ"ד), וביו"ד סימן רע"ו סעיף י"ג) (שלא לכותבו באגרת) עיי"ש וכנודע, ואף על פי כן נמחק. ומכל שכן שם האדון, אשר הוא יותר משותף לאדם מכל הנהו כינויים, לפי דברי הזוהר הקדוש הנזכר, אם כן ודאי דינו דנמחק. והוא ראיה שאין עליה תשובה לפענ"ד. קסט

ואחר שמן התרגומים מוכח ששם האדון אינו קדוש, ומוסכם הוא גם מדברי הזוהר הקדוש על דרך הקבלה לפענ"ד כנזכר, אם כן בודאי לדברי הכל היא הכרעה גמורה וחזקה נגד הפוסקים הסוברים להיפוך, אשר על כן נלפענ"ד ברור שהשם האדון אינו קדוש כלל. (ו)

ואם כן גם כאן מוכח מדברי הזוהר הקדוש שתיבת אדון אינו קדוש כהנהו ז' שמות שאינן נמחקין, המבוארין בשולחן ערוך (יור"ד סימן רע"ו סעיף ט'). כי כן מצאתי בזוהר הקדוש פרשת בא (דף ל"ה ע"א) וזה לשונו שם, מאן פני האדון ד' דא רבי שמעון בן יוחאי וכו' עיי"ש, ובודאי הכונה הוא שרשב"י הוא האדון של ד', והיינו שבחר בו ד' ועשאהו לאדון. כמו שכתוב (שמואל א' כ"ד ו', ועוד) משיח ד', שהכונה גם כן משיח שעשאו ד'. וכן (ישעיה ב ג) הר ד', וכדומה רבות במקרא. וכמבואר באריכות בספר בן יוחאי (שער ז' מענה כ"ד) עיי"ש. ונמצא מוכח מזוהר

שופרא דישראל

(ו) מה שהביא כ"ק זקני מנן ז"ל ראיה דשם אדון אינו קדוש כלל, מן דברי הזוהר הקדוש פרשת בא דאיתא שם מאן פני האדון ד' דא הוא רבי שמעון בן יוחאי ע"כ, וממילא כיון דשם אדון

הערות

קסט. ראיה זו כתב גם הבית שלמה בתשובה הנ"ל, אך לא ייסד דבריו על דברי הזוהר, אלא כתב מסברא דשם אדון משותף גם לאדם עיי"ש.

אוצר החכמה

שוי"ת צבי לצדיק עם שופרא דישראל שפירא, צבי אלימלך בן דוד מבולו

